

РЕШЕНИЕ

№ 1453

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-E, в закрито заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослава Кацарска

Членове: Нели Алексиева
Диляна Господинова

като разгледа докладваното от Диляна Господинова Въззивно гражданско дело № 20231100502119 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК.

Образувано е по жалба, подадена от длъжника по изпълнението „Софийска вода“ АД срещу акт на съдебния изпълнител, обективиран в съобщение от 19.01.2023 г., постановено по изп.д. № 20229240401843 по описа на ЧСИ Г.К., с рег. № 924 в КЧСИ, с район на действие СГС, с който съдебният изпълнител е отказал да намали по направено възражение разноските, дължими от длъжника за начислени три броя допълнителни такси по т. 5 от ТТРЗЧСИ.

Жалбоподателят счита, че таксите, които са възложени в негова тежест от частния съдебен изпълнител, не са дължими, защото постановлението, с което съдебният изпълнител се произнася по възражение на страна в изпълнителния процес за намаляване на размера на присъдените разноски, не е сред актовете, посочени в т. 5 ТТРЗЧСИ, за връчване на които се дължи посочената в тази разпоредба такса.

В приложените към жалбата мотиви частният съдебен изпълнител посочва, че същата е неоснователна.

Софийски градски съд, след като съобрази изложените от жалбоподателя доводи и събраните по делото доказателства, намира следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок срещу акт, подлежащ на обжалване съгласно разпоредбата на чл. 435, ал. 2 ГПК и от лице, което има право и интерес от обжалването, какъвто е жалбоподателят, който има качеството на длъжник по изпълнението

в производството по изп.д. № 20229240401843 по описа на ЧСИ Г.К., с рег. № 924 в КЧСИ, с район на действие СГС. Поради изложеното същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

От представените материали по изп.д. № 20229240401843 по описа на ЧСИ Г.К., с рег. № 924 в КЧСИ, с район на действие СГС е видно, че същото е образувано по молба на вискателите „С.У.“ ЕООД и „Е.М.“ ЕООД срещу длъжника „Софийска вода“ АД за събиране на сумите, присъдени с изпълнителен лист от 21.12.2021 г., издаден по гр.д. № 23821/ 2021 г. по описа на Софийски районен съд, 34-ти състав, а именно на сума в размер на 180 лв., като вземането за получаване на тази сума е прехвърлено от първоначалния кредитор на дружествата - вискатели с договор за цесия, който е съобщен на длъжника по реда на чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Установява се и това, че по посоченото изпълнително дело съдебният изпълнител е постановил няколко акта за възлагане в тежест на длъжника на разноски по изпълнението, като с разпореждане от 10.01.2023 г. е възложил в тежест на длъжника заплащането на три такси, начислени по т. 5 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ за изготвяне и връчване от съдебния изпълнител на съобщение до вискателя за постъпило възражение от длъжника, както и за връчване на страните на издадено от съдебния изпълнител постановление. Предмет на подадената жалба е само дължимостта на разноските, посочени в разпореждането от 10.01.2023 г., което съдебният изпълнител е отказал да измени по направено от длъжника възражение с обжалвания акт, поради което и в настоящото производство съдът ще се произнесе само по въпроса дали са налице предпоставките за възлагане на описаните в това разпореждане такси в тежест на длъжника.

В чл. 79, ал. 1 ГПК е предвидено, че разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в изрично посочените в тази разпоредба случаи. Таксите по изпълнението, които съгласно чл. 78 ЗЧСИ се събират за извършването на изпълнителни действия и на други действия в производството по принудително изпълнение в размери, определени /ТТРЗЧСИ/, представляват разноски по изпълнението и следователно са в тежест на длъжника.

При тълкуване на нормата на чл. 70, ал. 1 ГПК заедно с тази на чл. 70, ал. 2 ГПК, в която е предвидено, че когато таксите по изпълнението не са внесени от вискателя, те се събират от длъжника, се налага изводът, че разноските по заплащане на таксите по изпълнението винаги се възлагат в тежест на длъжника, без значение дали тези такси са платени авансово от вискателя или не. Отговорността на последния за разноските за заплащане на дължимите по изпълнението такси, обаче, може да бъде ангажирана само ако се установи, че определено действие е реално извършено. Извод в тази насока се налага по аргумент от разпоредбата на чл. 79, ал. 1, т. 2 ГПК, която изрично изключва отговорността на длъжника за разноски за изпълнителни действия, които са изоставени от вискателя или са отменени от съда, т.е. такива, които не са извършени или са признати за незаконосъобразно извършени. Произнасяне в този смисъл е направено и в мотивите по т. 5 от Тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г. по описа на ОСГТК на ВКС, където е посочено, че отговорността на длъжника за разноски в изпълнителното

производство е деликтна, има обективен характер и е ограничена до размера на реално извършените в производството разноски, които са направени във връзка с изпълнението и са били необходими за принудителното реализиране на вземането.

В т. 5 ТТРЗЧСИ е предвидено, че съдебният изпълнител събира такса в размер на 20 лв. за извършване на следните действия: за изготвяне и връчване от съдебния изпълнител или от негов служител на покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книжа, включително за връчване на изявление на вискателя по чл. 517, ал. 2 и 3 ГПК. При тълкуване на тази разпоредба се налага изводът, че посочената в нея такса се начислява само за действия, извършвани от съдебния изпълнител по изготвяне и връчване на страните по делото и на лицата, които имат право да участват в определени изпълнителни действия на конкретно посочени документи, които са покана за доброволно изпълнение, която задължително следва да бъде връчена на длъжника по изпълнението, както и на други документи, които видно от изброяването са такива, които имат за цел да осигурят правото на всяка от страните по изпълнението да вземат участие в предприетите изпълнителни действия, както и да упражнят защитата си в процеса срещу изявления и искания, направени от другата страна – такива са призовките до страните, които имат за цел да ги уведомят за участие в конкретно предприето от съдебния изпълнител действие, такива са преписите от жалби и други книжа, чието връчване има за цел да им дадат възможност да вземат участие в процеса и да упражнят защитата си срещу конкретно искане на насрещната страна в изпълнителния процес. В т. 5 ТТРЗЧСИ обаче не е посочено, че такса се начислява за изготвяне и връчване на актове на съдебния изпълнител. Това е така, тъй като изготвянето на тези актове е в изпълнение на основните процесуални задължения на съдебния изпълнител, поради което той е длъжен да ги състави при осъществяване на предвидените в ГПК предпоставки за това и след това да ги съобщи на страните, за да могат да се защитят срещу тях. С оглед на това е недопустимо за извършване на тези действия да бъдат начислявани допълнителни такси. Ето защо настоящият съдебен състав счита, че за извършване от съдебния изпълнител на действия по изготвяне на постановления и други негови актове и за тяхното съобщаване на страните, които имат право да ги обжалват и да възразят срещу тях не се събира такса по т. 5 ТТРЗЧСИ.

С оглед на горното в случая се установява, че само част от разноските за дължими такси по ТТРЗЧСИ, които съдебният изпълнител е определил с разпореждането от 10.01.2023 г., са такива, които следва да бъдат възложени в тежест на длъжника по изпълнението „Софийска вода“ АД. Това е такса за връчване на вискателя на постъпило възражение от длъжника срещу размера на определените разноски, която се дължи на основание т. 5 ТТРЗЧСИ и която е в размер на 20 лв. без ДДС и 24 лв. с ДДС.

Останалите начислени от съдебния изпълнител с разпореждането от 10.01.2023 г. такси не могат да се възложат в тежест на длъжника. Това са два броя такси по т. 5 ТТРЗЧСИ, тъй като те са начислени за връчване на страните на акта на съдебния изпълнител, с който той се е произнесъл по основателността на направеното от длъжника възражение срещу възложените в негова тежест разноски. Както беше посочено, за

изготвяне и връчване на този акт, който се включва в установените в ГПК процесуални задължения на съдебния изпълнител, такса не следва да се начисляване нито на основание т. 5 ТТРЗЧСИ, нито на основание която и да е друга разпоредба от ТТРЗЧСИ.

Предвид изложеното актът на съдебния изпълнител, с който е отказал да намали възложените в тежест на длъжника разноси следва да бъде отменен за сумата над 24 лв. с ДДС до размера от 72 лв. с ДДС, представляващи начислени обикновени такси по т. 5 ТТРЗЧСИ.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ акт на съдебния изпълнител, обективиран в съобщение от 19.01.2023 г., постановено по изп.д. № 20229240401843 по описа на ЧСИ Г.К., с рег. № 924 в КЧСИ, с район на действие СГС, в частта, с която съдебният изпълнител е отказал да намали по направено възражение разноските по изпълнението, които се възлагат в тежест на длъжника „Софийска вода“ АД, за сумата над 20 лв. без ДДС до размера от 40 лв. без ДДС, представляващи начислени два броя обикновени такси по т. 5 ТТРЗЧСИ съгласно разпореждането от 10.01.2023 г., постановено по изп.д. № 20229240401843 по описа на ЧСИ Г.К., с рег. № 924 в КЧСИ, с район на действие СГС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба, подадена от „Софийска вода“ АД срещу акта на съдебния изпълнител, обективиран в съобщение от 19.01.2023 г., постановено по изп.д. № 20229240401843 по описа на ЧСИ Г.К., с рег. № 924 в КЧСИ, с район на действие СГС, в останалата му обжалвана част.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 437, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____